

Equipes Notre-Dame
Dievo Motinos Komandos
Lietuvoje

2020 m. gegužė

DIEVO MOTINOS KOMANDŲ NAUJIENLAIŠKIS

ŠIAME NUMERYJE SKAITYKITE

1. Simonos ir Vlado Bačiulių DMK Lietuvoje atsakingos poros laiškas. 2
2. Liudijimai 4
3. Laiškai 8
4. Gairės baigiamajam susitikimui 15
5. Naujos temos 19
6. Audriaus Globio magistrinis darbas „Katalikiškos santuokos dvasingumo teorinis ir praktinis modeliai, remiantys katalikų bažnyčios mokymu ir sutuoktinių porų judėjimo „Dievo Motinos Komandos“ sielovados tyrimu.“ 19
7. Filmukas – tėvo P. D. Marcovits liudijimas 19
8. Ištraukia iš Ronald Rolheiser knygos „Dvasingumo Paieškos“ 20

1

Simonos ir Vlado Bačiulių DMK Lietuvoje atsakingos poros laiškas

Garbė Jėzui Kristui, mielos poros ir brangūs kunigai,

- Dėkojame Dievui už dar vienus metus bičiulystės mūsų judėjime. Atrodo šis pavasaris buvo išbandymas kiekvienos komandos tarpusavio bendrystei, bet ir malonės metas. Ir sprendimų kaip komandai susitikti buvo įvairių. Žemiau rasite keletą liudijimų apie šį nelengvą laikotarpį, taip pat tarpatautinės atsakingosios poros Claritos ir Edgardo Bernal, bei tarpatutinės atsakingosios komandos dvasinio patarėjo tėvo Ricardo Londono laiškus.
- Norim paraginti labai atsakingai pažiūrėti į baigiamąjį birželio mėnesio susitikimą – išsirinkti atsakingą porą, kuri rūpinsis savo komanda lyg gerasis ganytojas, taip pat metų temą ir kt. Turinyje rasite gaires baigiamajam komandos susitikimui, jos tikrai naudingos, raginame jomis pasinaudoti.
- Puslapyje jau paskelbtos 9 naujos metinės temos, kurios buvo labai gerai įvertintos Equipe Notre Dame komandų. Kol kas rasite temų pavadinimus, trumpus aprašymus ir turinius. Iki rugpjūčio mėnesio jos bus sukeltos į puslapį. Taip pat kviečiame komandų atsakinguosius atsiųsti kelių sakinių liudijimus apie temą, kurią komandoje studijavote šiais metais. Tai bus naudinga kitoms komandoms renkantis metų temą. Lauskime iki birželio 1 d. ir įkelsime Jūsų liudijimus į puslapį.
- Kviečiame susipažinti su mūsų judėjimo nario Audrio Globio įdomiu ir naudingu magistriniu darbu (VDU) apie mūsų judėjimą. Ačiū Audriui už šį puikų darbą, už tai, kad pasidalino ir už skleidžiamą žinią apie mūsų judėjimą. Nuorodą rasite žemiau.
- Prieš 20 metų DMK judėjimas prasidėjo Lietuvoje. Atsiradome iš gilaus poreikio pažinti ir išgyventi santuokos malonę. Esame ir būsimė tol, kol priimame šį judėjimą kaip Viešpaties dovaną ir puoselėjame ją. Per šią dovaną komandų poros ir kunigai, vieni kitus palaikydami, trokšta krikščioniško gyvenimo autentiškumo savo pašaukimo kelionėje ir ištikimybės Viešpačiui kasdienybėje. Iki šiol judėjimas laikosi iš ištikimai aukojančių metų auką. Esame dėkingi šioms porom.

Simonos ir Vlado Bačiulių DMK Lietuvoje atsakingos poros laiškas

Bet svarbu priminti, kad tai yra kiekvienos poros įsipareigojimas. Todėl primename (tiems, kurie šiais metais to dar nepadarė), kad kiekviena judėjimo pora yra įsipareigojusi – „*kasmet atiduoti vienos darbo dienos pajamas* kaip atlygį už dvasinį praturtinimą, kad būtų patenkinti materialiniai Judėjimo poreikiai ir užtikrinta jo plėtra“ (pgl. DMK Chartiją 16 psl.).

Kviečiame tai padaryti iki birželio 10 dienos.

Rekvizitai:

Juridinio asmens pavadinimas: **Equipes Notre-Dame Lietuva**

Sąskaitos numeris: **LT787300010146361370**

- Dėmesio! Kaip jau numatyta preliminarioje Judėjimo programoje metinis Judėjimo susitikimas Šiluvoje numatomas rugsėjo mėnesį 5 dieną. Kaip bus viskas organizuojama žinosime rugpjūčio mėnesį.
- Kviečiame melstis už mūsų porų užtarėją, santuokos apaštalą tėvą H. Cafarelį, kad Bažnyčia pripažintų jo šventumą. Jo užtariamai melsimės, kad vis giliau gyventume santuokos ir maldos malone. Būtinai pažiūrėkite trumpą filmuką (nuorodą rasite žemiau).
- Metų pradžioje judėjimo dvasinis patarėjas Kęstutis Kėvalas kvietė mąstyti ir atrasti ritualo prasmę. Kai kurių iš Jūsų prašymu vysk. Kęstutis siūlo skaityti ištrauką iš *Ronald Rolheiser* knygos „*Dvasingumo Paieškos*“, norintiems permąstyti savo gyvenimo ritmą ir būdą, kai gyvename karantino sąlygomis.

Dėkojame Genutei ir Juliiui Liobikams prisidėjusiems prie šio naujienlaiškio.

*Maldoje,
Simona ir Vladas Bačiuliai
DMK Lietuvos atsakingoji pora*

2. Liudijimai

Apie virtualius susitikimus karantino metu

Nors ir esant nepaprastajai padėčiai – karantinui, mūsų, Kauno 4-oji, komanda nutarėme neatsisakyti kasmėnesinių susitikimų, ir susitikti virtualiai. Tačiau iškilo keblumų: kokią susitikimui tinkamiausią platformą (programą) naudoti? Kadangi mūsų komandos kunigas nesinaudoja *Facebook* ir turi tik *Gmail* el.paštą, beliko mums visiems sutarti, kad bent kol kas geriausia ir visiems priimtinausia platforma bus *Google Hangouts* programa. Taigi, mes turėjome jau du virtualius susitikimus. Smagu tai, kad mūsų balandžio mėn. įvykusiame susitikime dalyvavo ir ryšių pora.

Virtualaus komandos susitikimo struktūroje nieko nekeitėme, o paties susitikimo nedalijome į atskirus (trumpesnius) susitikimus. Kaip ir visada, susitikimo pradžioje dalijomės apie mėnesio įvyki, po to sekė malda, pasidalijimas kaip kam sekėsi laikytis siekių ir, galiausiai, skaitomos knygos skyriaus aptarimas. Žinoma, prieš pirmąjį susitikimą buvo šiek tiek baimės, ar neerzins techniniai nesklandumai, ar pavyks atsiverti, išgyventi bendrybę? Tačiau su Dievo pagalba viskas puikiai ėjosi, o po pirmojo susitikimo vienas iš komandos narių net išreiškė nuostabą: „Koks buvo nepakartojamas susitikimas! Kokie visi buvome atviri.“ Galbūt tai nutiko todėl, kad visi buvome savo namuose, kuriuose jaučiamės saugiausiai?! Net juokavome, kad, kai bus atšauktas karantinas, kartą metuose susitikti virtualiai yra būtina. Tad ta geroji pirmojo virtualaus komandos susitikimo patirtis mus paskatino susitikti pratęsus karantino laikotarpį.

Į antrąjį susitikimą pabūti kartu, pastiprinti savo išgyvenimais pakvietėme savo ryšių porą. Kartais taip reikia išgirsti, kad ne visiems šis laikas yra lengvas. Aplinka tarsi sako, kad karantinas suartina šeimas, daugiau laiko galima praleisti kartu, tačiau pasidalijimas, kad šis laikotarpis yra ir sunkus, pilnas įvairiausių iššūkių, padeda pastebėti ne tik save, bet ir kitus. Taigi, ar ne taip sakoma, kad pasidalinti džiaugsmas dvigubėja, o vargai – palengvėja?

Beje, susitinkant gyvai jau lyg ir buvome išmokę sekti laiką, o vat virtuali aplinka, o gal ir bendravimo ilgesys, neleido mums susitikimą pabaigti greičiau nei per 3.5 val. Gerai, kad vaikai yra mūsų žadintuvai, kurie reikliai primena, kad jau užtenka ir tėvams reikia skubėti grįžti į savo nevirtualiuosius namus 😊.

Mūsų kalendoriuje gegužės mėnesio ketvirtas sekmadienis pažymėtas įrašu: „DMK susitikimas“. Tikriausiai bus taip, kad ir šį kartą niekur nevažiuosime, bet „skrisime“ internetiniais ryšiais. Nors ir neišgyvensime bendrystės valgant, apsikabinant, tačiau vėl bus proga išgyventi širdies bendrystę dalijantis, meldžiantis kartu, vienam kitą palaikant. Smagių kitų susitikimų....

*Genutė ir Julius,
Kauno 4 komanda*

Karantinui užklupus Lietuvą, mūsų šeimos, tikriausiai, kaip ir daugeliui kitų Dievo Motinos komandų šeimų, kilo klausimas: „O kas dabar“? Bandėme įsivaizduoti, kaip valgome pietus prie kompiuterio ir dalinamės su kitomis poromis savo mėnesio patirtimis. Ta mintis atrodė gana juokinga ir neaišku, ar įgyvendinama. Tačiau mūsų Dievui nėra negalimų dalykų! Jis įkvėpė keletą žmonių iš komandos pabandyti suorganizuoti susitikimą nuotoliniu būdu. Ir štai kovo pabaigoje susitikome! Visi pasirūpino, kad vaikučiai tuo metu turėtų ką veikti.

O kaip smagu buvo pamatyti vieniems kitus ir pasikalbėti! Jungėmės per Zoom programą. Užtrukome apie 1,5 val. Po susitikimo nusprendėme rinktis sutartu laiku kiekvieną sekmadienį ir drauge melstis Gailestingumo vainikėlį bei trumpai pasidalinti, kuo gyvenome praėjusią savaitę. Paskutiniame susitikime nusprendėme maldai jungtis kiekvieną sekmadienį, o pasidalinimą retinti (kas dvi, kai kas siūlė kas tris savaites). Jei dar ką nors išbandysime ar nuspręsimė daryti kitaip, vėliau pasidalinsime su jumis. Norime kiekvieną Dievo Motinos komandą paraginti ir padrąsinti nelaukti karantino pabaigos ir kuo greičiau susitikti nuotoliniu būdu. Tai įmanoma. Jei reikės patarimų ar pagalbos – kreipkitės!

*Lina ir Gailius
(Kauno penktoji Dievo Motinos komanda)*

Karantinas užklupo mus, kaip ir visus – kaip nauja, netikėta, niekad nepatirta patirtis. Komandoje iš karto nusprendėme, jog technologijų pagalba susitiksime kiekvieną sekmadienį. Pradžioje buvo ypatinga gera pasidailinti savo išgyvenamais jausmais, pasikeitusiomis aplinkybėmis, naujomis dienotvarkėmis, priartėjusiais santykiais... Vėliau atradome, jog nors sėdime namuose ir kasdien atrodo viskas vis tas pats, bet, iš tiesų, gyvename labai intensyvią dvasinį gyvenimą ir kaip labai juo galime praturtinti vienas kitą net ir per ZOOM'ą... Šv. Mišios ir sakramentai nuotoliniu būdu – netikėta nauja patirtis, tačiau buvo gera išgirsti, jog beveik visi išgyvenome jas kaip ypatingai galias... Dabar tęsiame savo sekmadieninius susitikimus, juokaujame, jog labai vieni kitų pasiilgome ir trokštame susitikti gyvai, tačiau iš tiesų matomės dažniau nei bet kada anksčiau. Mūsų susitikimai visuomet prasideda malda – Dievo Gailestingumo vainikėliu, po to iš eilės, kiekvienos poros pasidalijimas (vieną kartą per mėnesį savo išgyvenimais ir siekiais, o visus kitus sekmadienius skaitoma tema). Kadangi skaitome metų skaitinius „Tėvas Kafarelis – santuokos pranašas“ ypatingai džiaugiamės mūsų įkūrėjo įžvalga, kuri tokia aktuali šioms dienoms. Nuotolinius susitikimus baigiame Magnificat malda. Visi suprantame, jog šie nuotoliniai susitikimai niekuomet nepakeis gyvų, ir juose ypač trūksta kunigo (jis į šiuos susitikimus neprisijungia), jam komandos nariai skambina asmeniškai šiuo nelengvu metu. Visgi jaučiame, jog Viešpats dalyvauja ir laimina ir tokius, netobulus, „nuotolinius“ komandos susitikimus.

*Vaidilė ir Dainius Šumskai,
Kauno 1 komanda*

3. Laiškai

LU AND NELSON PEREIRA

Atsakingoji Brazilijos Super-regiono pora

Mieli DMK draugai,

Keli pastarieji mėnesiai visame pasaulyje nebuvo lengvi. Turėjome atsakyti vienos iš didžiausių savo vertybių – gyvų komandų susitikimų, apsikabinimo, rankos paspaudimo, priėmimo, kontakto, padedančio mums žygiuoti kaip komandai Brazilijoje ir visame pasaulyje.

Bet tuo pačiu metu turime išskirtinę galimybę megzti ryšį širdyje – per malda, geras mintis ir nuostatas. Tai metas apmąstyti, žvelgti į išorę ir mėginti suvokti įvykius, bet labiausiai suprasti savo artimus žmones, jų poreikius ir baimes. Ir, kiek įmanoma, kaip Tėvo tarnams, palaikyti vieniems kitus, net jei tai būtų pokalbis per atstumą, perduodant meilę, ramybę, šiltus jausmus ir viltį, kol stos geresni laikai.

Tai metas megzti ryšį su Tėvu, pajusti Šventąją Dvasią, kuri kasdien ir nepavargdama mus įkvepia.

Turime sutvirtinti savo tikėjimą ir atrasti save iš naujo, su tikrumu, kad mums nieko nepritrūks ir sulauksime visų atsakymų.

Tėvas Kafarelis per visą gyvenimą nesiliovė kartojęs, kad judėjimas turi vystytis tam, kad liktų gyvas. Gyvas judėjimas jam reiškė judėjimą, kuris kasdien kuriamas jo narių veiksmais. (Įvadas į dokumentą *Pašaukimas ir Misija*).

Ir būtent dėl šios priežasties Brazilijos Super-regione ieškojome įvairiausių priemonių socialinėse medijose, kad išlaikytume visos Brazilijos komandų narių vienybę. Nuo sausio iki kovo surengėme 67 EACRE (Kasmetiniai komandų atsakingųjų porų susitikimai), perdavėme visoms atsakingųjų poroms, ryšio poroms ir palydinčioms poroms gaires, kaip dirbsime 2020 m. Negalėjome leisti užgesti šiai liepsnai.

Visada palaikome ryšį su komandų nariais – per formacijos susitikimus, rekolekcijas, susitikimus, bet šiuo metu tai neįmanoma.

Dėl to mes su komandų nariais iš visų Provincijų sukūrėme kelis filmukus, skleidžiančius pozityvią žinią, pasitelkę aštuonis raktinius žodžius: **priėmimas, meilė, tikėjimas, viltis, ramybė, gyvenimas, žemė, laikas.**

Ir galiausiai sukūrėme filmuką su Velykų žinia visiems Brazilijos komandų nariams, jame dalyvavo visi Super-regiono komandos nariai.

Apie 72% komandų susitikimų Provincijose vyksta per video konferencijas, taip pat jos pasitelkiamos malda, apmąstymams ir patarnaujančių komandų susitikimams.

Komandos, negalinčios rengti susitikimų per video konferencijas, gilinaisi į studijų temą ir siunčia savo atsakymus į Sektorius; jos laukia, kada vėl galės rengti gyvus susitikimus. Kai kuriuose mūsų šalies regionuose rengti video konferencijas paprasčiausiai nėra sąlygų, nes nėra interneto ryšio. Taip pat yra vyresnių porų, kurios nemoka tvarkytis su naujomis technologijomis.

Rengiame kas savaitinius „gyvus“ susitikimus socialiniuose tinkluose, kad padrąsintume komandų narius ir perduotume jiems informaciją. Taip mes susisiekėme su daugybe porų ir tai buvo nuostabi patirtis.

Mes toliau tęsiame video per ENS-PLAY, kur pasakojame Judėjimo istoriją ir apie jo plitimą Brazilijoje, nes šių metų gegužės 13 d. judėjimas Brazilijoje švenčia savo septyniasdešimtmetį. Tai bus dėkojimo laikas už viską, ką per pastaruosius metus pasiekėme, ir už tokią daugybę porų, įsipareigojusių DMK judėjimui visoje mūsų didžiulėje šalyje.

Šiandien esame didžiausias pasaulio Super-regionas, turime 58 000 narių. Visa tai – tūkstančio porų ir dvasios patarėjų pastangų, ištvermės ir meilės dėka; jie nepailsdami tarnavo Dievui dirbdami DMK vynuogynuose Brazilijoje ir Bažnyčioje, prisideddami prie Dievo Karalystės statybų.

Mums teko atidėti septyniasdešimtmečio minėjimo renginį iki šių metų pabaigos, bet toliau tęsiame pasirengimo darbus. Padėkos Mišias internetu aukos vyskupas Moacir Arantes, Brazilijos Super-regiono dvasios patarėjas, išleisime atsiminimų knygą ir toliau dėsime video į ENS-PLAY.

Bendrose gairėse, pateiktose per susitikimą Fatimoje, judėjimas prašo mūsų „**nebijoti išeiti**“.

Daug žmonių mano, kad „išeiti“ reiškia eiti į gatves ir ten ką nors nuveikti, bet šis kvietimas gali reikšti ir raginimą išeiti iš savęs, atsikratyti savanau-diškumo, egoizmo ir pasisukti į kitą žmogų. Galbūt tai galimybė peržvelgti savo vertybes ir elgseną, labiau atsigręžti į Tėvą ir Jo mokymą.

Bendrosiose Evangelizavimo Brazilijoje gairėse sakoma: Jėzuje Kristuje tampame sūnumis ir dukterimis, esame šeima, ir į Dievą kreipiamės kaip į Tėvą. Tai gili dovanai gaunamos ir perkeičiančios meilės patirtis: ji generuoja brolystę; ji sutvirtina tikėjimo bendruomenę; sutvirtina ryšius ir atverčia širdis... (Nr. 17)

Tegu mums pavyksta įveikti kliūtis, su kuriomis susiduriame kelyje, ir tvirtai išsilaikyti šioje kryžkelėje. Nes, anot brazilų rašytojo Guimarães Rosa: „Tas, kuris nusprendžia ieškoti, neišvengiamai atsidurs kryžkelėje.“

Broliai jus apkabiname.

CLARITA IR EDGARDO BERNAL

Tarptautinė atsakingoji pora

Mielos poros ir Tarptautinės DMK kolegijos nariai,

Tarptautinės atsakingosios komandos vardu džiaugsmingai kreipiamės į kiekvieną iš jūsų, norėdami išreikšti savo vieningumą su jumis, šiltus jausmus ir troškimą būti labai arti jūsų šiuo netikrumo ir baimės metu. Tokioje padėtyje netikėtai atsidūrėme dėl viruso, kurio santrumpa dar prieš kelis mėnesius buvo nežinoma, o dabar tapo kasdienio mūsų gyvenimo dalimi – COVID-19.

Šiandien labiau nei bet kuriais laikais turime laikytis tikrai glaudžiai kaip tikėjimo bendruomenė. Stiprybės semiamės iš tarpusavio pagalbos, patatinės mūsų mokymo atramos, kad palydėtume vienas kitą, kartu mels-tumės, padėtume dvasiškai ir materialiai. Savo aplinkoje turime būti vilties sėjėjai, ypač šiuo metu, kai didžioji pasaulio dalis suvokė, kokie trapūs ir bejėgiai esame. Palikę nuošalyje pasipūtimą ir savipakankamumą, akis kreipiame į aukščiausiąjį Kūrėją ir prašome Jo imtis tvarkyti mūsų netinkamai panaudotą laisvę.

Neišvengiamai prisimename palyginimą apie sūnų palaidūną, kuris iš-švaistė visą palikimą, Tėvo jam atiduotą taip laisvai, kaip gali tik meilė. Jis sugrįžta atgailaudamas, trokšdamas atleidimo ir pasiilgęs Tėvo namų saugumo. Jei reikėtų išskirti teigiamą šio viruso aspektą – čia nesvarbu nei rasė, nei tikėjimas, nei ekonominė ar socialinė padėtis; netekę saugumo buvome priversti giliau mąstyti, galbūt tam, kad sutelktume dėmesį į svarbesnius ir transcendentinius dalykus.

Tarptautinė atsakingoji komanda, norėdama palaikyti bendruomenės jausmą, kai dėl karantino per šią pandemiją buvo uždarytos bažnyčios, nusprendė kas savaitę švęsti Mišias internetu; jas laikė tėvas Ricardo, mūsų dvasios patarėjas. Tikslas buvo suvienyti mus kaip judėjimą ir da-lintis bendru tikėjimu iš savo namų. Šioje iniciatyvoje, kuri baigėsi Velykų sekmadienį, dalyvavo tūkstančiai komandų narių iš visų žemynų. Žinome, kad kiekvienas Super-regionas taip pat švenčia virtualias Mišias ir kad kai

kuriose šalyse, laikantys saugumo reikalavimų, jau pradedamos atidaryti bažnyčios. Todėl kuriam laikui nusprendėme sustabdyti Mišias internetu. Prie jų grįšime norėdami drauge švęsti kai kurias šių metų Bažnyčios šventes. Labai laukiame, kada galėsime priimti Komuniją fiziškai ir savo tikėjimu gyvensime palaikomi dalyvaujančios bendruomenės!

Homilijoje, pasakytoje balandžio 17 d. šv. Mortos namuose, popiežius Pranciškus pabrėžė, kad jo ir daugybės kunigų virtualiai švenčiama Eucharistija yra išskirtinė priemonė, labai padėjusi mūsų tikėjimo gyvenimui per karantiną, net padariusi Prisikėlusiojo buvimą namuose „artimesniu“, bet toks artumas negali atstoti bendruomenės. Be jos, „...be Bažnyčios, be sakramentų tai pavojinga ir gali tapti gnostiniu artumu, atsiskyrus nuo Dievo tautos. [...] Ši padėtis sudėtinga, nes tikintieji negali dalyvauti Mišiose ir gali priimti tik dvasinę Komuniją. Turime išlįsti iš šio tunelio, kad vėl būtume drauge, nes tai nėra Bažnyčia, bet Bažnyčia, kuriai kyla pavojus tapti „virusuota“. Tegu Viešpats moko mus šio konkretaus artumo, šio intymumo su Juo, bet Bažnyčioje, su sakramentais ir su šventąja tikinčia Dievo tauta.“

Per šią pandemiją, tiesiogiai ar netiesiogiai paveikusių mus visus, matėme daug dvasią pakeliančių gailėstingumo ir atsidavimo pavyzdžių, pabudo jaudinantis bendros atsakomybės jausmas judėjime ir už jo ribų. Daugybė komandų narių užsikrėtė šiuo virusu (mudu su Clarita buvome užsikrėtę. Šiandien, dėkui Dievui, esame visiškai sveiki). Kai kurie pakliuvo į intensyvios priežiūros skyrius ir jų gyvybė kybojo ant plauko, bet, laimei, pasveiko, kitiems, deja, ligos įveikti nepavyko. Šiandien jie pas Tėvą, palikę didžiulę tuštumą ir gilų skausmą šeimoms ir draugams, komandose, bendruomenėje. Visiems komandų nariams, jų šeimoms ir draugams, kurie patyrė šį sunkų išmėginimą, skrieja mūsų padėtinimas, bendrystė ir draugija dvasioje ir maldoje.

Karantinas suaktyvino žiniasklaidą ir socialinius tinklus, užvertė mus informacija, kartais ji konstruktyvi, kartais destruktivi, banali ar ne visiems svarbi. Tarptautinė atsakingoji komanda per reguliariai vykstančius virtualius susitikimus nusprendė, kad šiuo istoriniu metu, kuris, be abejonės, mūsų gyvenimuose nubrėš skirtį tarp *prieš* ir *po*, būtina stiprinti ryšius tarp Tarptautinės atsakingosios komandos ir Super-regionų ir regionų atsakingųjų

porų, kad drauge įveiktume šią krizę. Todėl nuo dabar siūsimė jums suvestines ir naujienlaiškius dažniau nei įprastai. Pasinaudosime elektronine komunikacija realiu laiku, perduodami Kolegijai naujienas, apmąstymus, judėjimo gyvenimo žinias, komandų narių liudijimus per COVID-19 laikotarpį, Bažnyčios naujienas, gaires ir t. t. Taip sukuriama erdvė ir Super-regionams bei regionams dalintis savo patirtimi su Kolegija. Tai bus viso judėjimo praturtinimo ir paramos šaltinis. Norime, kad šie ypatingi naujienlaiškio leidimai, jei taip nuspręsite, pasiektų visus jūsų komandų narius. Tokiu būdu šiandien mūsų vienybės, tapatybės ir bendruomenės jausmas bus stipresnis nei anksčiau, sutvirtins mūsų kaip judėjimo ir kaip Bažnyčios, kuriai priklausome, dvasią bei veikimą.

Meldžiame mūsų Viešpatį, užtariant mūsų Motinai Marijai, kad Jai globojant Jis pripildytų mus savo Dvasios, idant šiomis dienomis, kai išmėginami visi mūsų atsparumo ir bendros atsakomybės gebėjimai, būtume vilties sėjėjai ir pozityvių pokyčių vykdytojai, kad iš šios krizės išeitume sustiprėję.

Taip ir tebūna.

Tikėjimas, dvasingumas ir namai Covid-19 metu

*Tėvas Ricardo Londoño –
Tarpautinės atsakingosios komandos dvasios patarėjas*

Realybė 2020 m. visiškai kitokia! Kiek dalykų pasikeitė! Viskas bus kitaip! Kas bus su mumis? Ar grįšime į praeitį, kai jautėmės laisvai? Vis išskylantys tokie klausimai mums kelia įvairius jausmus ir emocijas.

Pandemija suardė visų žmonių gyvenimą. Bet gera pažvelgti į situaciją, kurios valdyti negalime, ir padaryti viską, kas priklauso nuo mūsų: tai, kas pateikiama kaip didžiausia kliūtis, paversti augimo galimybe.

Mums, DMK nariams, augimas einant šventumo keliu – o tai yra mūsų gyvenimo tikslas – atrodo kaip kvietimas, kurį galime priimti. Nuo mūsų priklauso, ar suteiksime savo tikėjimui ir dvasingumui naują formą. Mūsų dvasios gyvenimas, malda, Dievo žodžio klausymasis, prisėdimas ir gyvenimas tarp keturių namų sienų, neatmetant tarnystės, turi tapti nauju būdu atsiliepti į šią situaciją.

Negalime liautis mylėti, negalime nutraukti mus siejančių ryšių, negalime liautis patarnavę, negalime užsidaryti nuo kančios, bet šiandien visa tai galime daryti nauju būdu. Susiduriame su naujais iššūkiais ir rasime naujų veikimo būdų. Kiekvienas asmuo, kiekviena pora ir šeima šiomis dienomis suras būdą augti.

Tegu Viešpaties malonė, visada mus lydinti, padeda mums žengti naujais keliais, kuriais mus veda ši padėtis. Jei ateityje viskas bus kitaip, kitokie bus ir mūsų keliai.

Nesiliaukime buvę kūrybingi, bet visada remkimės į atjautą ir gailėstingumą. Tik tokiu būdu gebėsime atsiliepti į iššūkius keliančią realybę.

4

Gairės baigiamajam susitikimui

Brangūs komandų nariai,

Įvertinamasis susitikimas tai – ypatinga galimybė dalintis ir **padėti vieni kitiems** gyventi maldos, tiesos ir bendrystės dvasioje. Meilės šviesoje kiekvienas yra kviečiamas įsivertinti tiek savo asmeninį tiek kelią poroje, taip pat ir visos komandos situaciją, įvardinti jos sunkumus ir džiaugsmus.

„Esmė yra ieškoti Dievo valios poroje ir komandoje ir atsiliepti į jo kvietimą iš tikro išgyventi Agapės meilę, kuri yra visos krikščionių bendruomenės dvasia“.

(pgl. DMK gidas, 20 psl.)

Šie, pasiruošimo susitikimui užrašai, gali padėti gilinti apmąstymus ir praturtinti įvertinamąjį susitikimą. Pagalba susitikimui, gali būti praėjusių metų plano apžvalga. Nebūtina gilintis į visus pasiūlytus klausimus. Siūlome dirbti ties tais, kurie yra aktualiausi jums ir jūsų komandai. Tam, kad šį susitikimą regėtume Dievo žvilgsniu, jį pradedame malda.

1. Malda

Kad Dievas atvertų mūsų širdis dalinimuisi ir išklausymui tiesoje.

„**K**am vadinate mane: ‘Viešpatie, Viešpatie’, o nedarote, ką sakau?!

Kiekvienas, kuris ateina pas mane, klausosi mano žodžių ir juos vykdo, – aš jums parodysiu, į ką jis panašus. Jis panašus į namą statantį žmogų, kuris giliai iškasė žemę ir padėjo pamatus ant uolos.

Užėjus potvyniui, srovė atsimušė į tą namą, bet neįstengė jo pajudinti, nes buvo gerai pastatytas.

O kas klausosi mano žodžių, bet jų nevykdo, panašus į žmogų, pasistačiusį namą be pamato, tiesiog ant žemės. Vos tik srovė į jį atsimušė, jis bemat sugriuvo, ir to namo griuvimas buvo smarkus“

Lk 6, 46-49

Kelias minutes apmastykite, šiuos žodžius, prisimindami tai, ką per šiuos metus išgyvenome. Patikėkime Viešpačiui savo maldos intencijas.

2. Praėjusių metų apžvalga

- Mūsų asmeninis ir poros kelias per šiuos metus

Su nuolankumu pabandykite apibūdinti savo kelią link Jėzaus Kristaus... Dalinkimės tiek sausros tiek stiprių išgyvenimų akimirkomis...

(Tam, kad pažymėti šį liudijimą praėjusiais metais, mėnesio įvykių neaptariame)

- Komanda

„Dievo Motinos komandos nėra paprasta žmogiška bendruomenė, ji susiburia „Viešpaties vardu“ ir siekia padėti savo nariams augti meilėje Dievui ir artimui“.

(pgl. DMK chartija)

- Ar mūsų komanda išmoko geriau išklaudyti, gerbti skirtingas nuomones, paremti, padrąsinti? Ar atpažįstame sunkius ar ypatingus momentus komandoje, tarp narių? Ar dalijamės tiesoje? Jei buvome sužeisti komandos nario, ar žinojome kaip kalbėti gerbiant viens kitą?

- Susitikimų metu

Kaip jiems ruošiamės: raštu? Su patarėjo ar dvasinio vadovo pagalba?...

Santrauka: kiekviena pora prieš susitikimą paruošia ir pasidalina su komanda dviem ar trimis įvykiais, geriausiai atspindinčiais praėjusį mėnesį. Šie įvykiai prisimenami visų komandos narių maldose visą sekantį mėnesį. Kokių tai turėjo pasekmių mūsų komandos gyvenimui?

Kaip komandoje išgyvename maldą? Kokią svarbą jai teikiame?

Komandos atsakingos poros vedamas pasidalijimas apie siekius, tai laikas kuomet labiausiai pasireiškia dvasinė savitarpio pagalba. Ar tai liudijimo laikas? Ar išmokome geriau gyventi pasidalijimu?

Koks yra temos, šiemet mūsų komandos pasirinktos, susidomėjimas? Ar tai padėjo sustiprinti tikėjimą kasdienybėje?

Kuriose vietose komandos nariai sutinka su patarėju ar dvasiniu vadovu? Kaip patarėjas ar dvasinis vadovas išgyvena savo kaip komandos nario vaidmenį?

- Kokius ryšius su judėjimu palaikome? Kokią vietą skyrėme ryšių porai? Konkrečiai, kokie Laiško, svetainės, naujienlaiškio, sektoriaus, regiono ar provincijos susitikimų punktai padėjo augti tikėjime?

3. Mūsų augimo siekiai ir įsitraukimas į sekančius metus

Dievo motinos komandose, mes siekiame ne sėkmės, bet augimo, kiekvienam savo tempu.

- Po pasidalinimo, kokius augimo siekius sau išsikeliame?
- Komandos, tai – ne teisuoliai, bet nenuilstantys Dievo ieškotojai: poros, siekiančios gyventi savo tikėjimu. (...) Tie, kurie joms priklauso, turi žaisti teisingai.

Būdami sąmoningi savo laisvei, bet taip pat ir reikalavimams, kuriais, judėjimas mus kviečia sekti pagal savo galimybes, ar renkamės tęsti ateinančiais metais DMK siūlomą kelią?

- Komandos atsakingoji pora yra jos piemuo, jos misija apima tris sritis: dvasinę, žmogišką ir atvirumą judėjimui. Jei pora nori, gali pasidalinti būdu kaip išgyveno šią savo misiją.

Išrinkome naują komandos atsakingą porą. Ateinantiems metams, ar iš jų tikimės tam tikro įdvasinimo, ypač per pasidalijimus apie siekius, už kuriuos jie bus atsakingi visus ateinančius metus?

Kad suteikti iškilmingumo naujos atsakingos poros paskyrimui, dabartinė atsakingoji pora jai gali perduoti degančią žvakę, ar ką nors kito, kas simbolizuotų dvasinę atsakomybę; patarėjas ar dvasinis palydėtojas gali palaiminti naująją komandos atsakingą porą; prieš pabaigą galima sugiedoti *Magnificat*.

5. Naujos verčiamos temos

<http://www.equipes-notre-dame.lt/judejimas/metines-temos/>

6. A. Globio magistrinis darbas

<http://www.equipes-notre-dame.lt/skaitiniai/>

7. Filmukas – t. Marcovits liudijimas

<http://www.equipes-notre-dame.lt/video-irasai/>

8

Ištrauka iš Ronald Rolheiser knygos „Dvasingumo Paieškos“

Išleido „Katalikų pasaulio leidiniai“ 2017 m.

Burkitės aplink Žodį ir laužykite Duoną

Kur du ar trys susirinkę mano vardu,
ten ir aš esu tarp jų.

Burkitės maldai

(Mt 18, 20)

Jėzus pažadėjo, kad kai grupelė žmonių susiburs maldai, Jis bus tarp jų. Ankstyvoji Bažnyčia pažodžiui suprato ir vykdė šį pažadą. Kristaus mokiniai atminė, kai Jėzus dar buvo su jais, o Jam įžengus į dangų, jie svarstydavo, ką Jėzus norėtų, kad jie darytų. Pagrindine gaire tapo Jėzaus kvietimas burtis Jo vardan – šis kvietimas tiko kiekvienu gyvenimo atveju ir padėjo įveikti sunkumus. Susibūrę jie dalydavosi žodžiu ir laužydavo duoną, tikėdami, kad taip Jėzus yra tarp jų ir per juos darys darbus, kurių jie patys nepajėgė imtis.

Mes, šiandienos krikščionys, taip pat turime neišleisti iš akių šių Jėzaus žodžių. Nepakanka pavieniui melstis, būti teisingam ir dorybingam. Palaikyti krikščionišką tikėjimą padeda bendruomenė, kuri buriasi aplink Dievo Žodį ir laužo duoną. Svarbu suprasti, kad šis susibūrimas negali būti prilyginamas socialiniam įvykiui. Susibūrimas aplink Dievo Žodį ir duonos laužymas yra apeigos, o per apeigas, kitaip nei per socialinius įvykius, patiriame nesuprantamą visa perkeičiančią galią, kurios nepaaiškina jokios fizinės, psichologinės ar socialinės dinamikos kategorijos. Spėju, kad mano kalbėjimas gali pasirodyti pernelyg abstraktus ir net ezoteriškas, todėl pasistengsiu paaiškinti.

Ritualo prasmė ir mūsų negebėjimas jos suprasti

Anksčiau ritualas sąmoningai buvo įsileidžiamas į gyvenimą daug dažniau nei šiandien. Mes, suaugę Apšvietos epochos vaikai, netikime niekuo, ko nepajėgiame racionaliai paaiškinti, ir jau nesugebame įžvelgti ritualo esmės. Vertiname jį įtariai ir siejame su prietarais arba burtais. Vis dėlto toks požiūris po truputį keičiasi. Keisčiausia, kad tai vyksta ne tiek bažnyčiose, kiek sekularioje kultūroje, ypač feminisčių, „Naujojo amžiaus“ ir pan. susibūrimuose. Pavyzdžiui, feminisčių sambūriai, kurie teikia pagalbą seksualinę prievartą patyrusiai moteriai, įsitikinę, kad konsultacijų nepakanka, – moteriai reikia kai ko daugiau, ko negali suteikti psichologinė terapija. Reikia apeiginio gydymo. Todėl sukuriama apsivalymo, arba atgimimo, ritualai, kuriuose dalyvauja gydoma moteris. Daugeliu atvejų po ritualo moteris pasijunta geriau.

Mes nežinome, kaip tai veikia, bet čia ir esmė. Ritualas nepaaiškinamas racionaliai, neįmanoma valdyti perkeičiančios jo galios ar padvigubinti jo poveikio. Jis tiesiog padeda! Ritualas veikia kaip bučinys – pirminis ritualas. Bučinys geba tai, ko negali žodžiai. Panašiai elgiamasi ir vyrų palaikymo grupėse, kurios teikia psichologinę pagalbą vyrams, kenčiantiems nuo vaikystėje negautos meilės ir tėvo palaikymo. Netrukus buvo įsitikinta, kad psichologo konsultacijos nepakanka, vyrui reikia daugiau nei patarimo. Jam reikia palaiminimo. Ritualo. Kaip nutinka, kad po ritualo vyras dažnai pasijunta geriau? O kaip veikia bučinys? Jame slypi galia, kurios neįmanoma paaiškinti. Bandančiai tai suprasti vaizduotei gali pagelbėti archajiniai pasakojimai apie angelus ir demonus, palaiminimą ir egzorcizmą, laikui nepavaldų sakralumo pojūtį – apeigų metu iš tiesų kažkas vyksta. Ritualas turi racionaliai nepaaiškinamą galią. Ritualai padeda suvienyti žmones, jų metu vyksta gydymas ir kitokie pokyčiai. Krikščionybė visada turėjo savo ritualus, tik jie buvo kitaip vadinami – krikštas, įvesdinimo į krikščioniškąjį gyvenimą apeigos, palaiminimai, Dievo žodžio skaitymas, duonos laužymas. Svarbesnės apeigos vadinamos sakramentu. Mažesnės svarbos ritualai, pavyzdžiui, Šventojo Rašto skaitymas, nesuvokiami kaip esminis krikščionio gyvenimo įvykis, bet juntamas ypatingas jų poveikis.

Noriu pateikti du pavyzdžius iš savo gyvenimo. Tai mano ir mano krikščioniškos bendruomenės, Romos katalikų, patirtis – panašius pavyzdžius gali pateikti bet kurios religinės denominacijos atstovas. Abu pavyzdžiai rodo perkeičiančią ritualo galią.

Šešerius metus studijuodamas teologiją ir ruošdamasis kunigybei gyvenau didelėje seminarijos bendruomenėje. Kai kuriais metais mūsų būdavo apie 70 studentų – visi gyvenome viename pastate. Buvome skirtingos kilmės, skirtingų temperamentų, savų trūkumų turintys jauni vyrai. Mes vienas kito nepasirinkome – psichologiniu požiūriu buvome atsitiktinis pavienių asmenų sambūris. Tačiau kažkaip mums pavyko susiburti į harmoningą bendruomenę. To priešasčių ne viena, pagaliau, juk gyvenome tame pačiame pastate ir turėjome daug bendros veiklos. Kartu valgėme, mokėmės, ilsėjomės, retai leisdavome laiką pavieniui, nes tokios buvo to meto seminarijos gyvenimo taisyklės. Be to, kiekvienas iš esmės turėjome tą pačią motyvaciją ir tą patį iš tikėjimo kylantį siekį. Įdomiausia, kad mus sutelkė vienas išskirtinis dalykas. Dukart per dieną pusvalandį visi septyniasdešimt sėdėdavome koplyčioje kvakeriams būdingoje tyloje ir individualiai meldavomės. Tai vadinama oraison. Kiekvieną pusvalandį pradėdavome trumpa bendra malda, bet likusį laiką mus gaubdavo tyla.

Kas tuomet vyko? Taip, mes meldėmės. Tačiau įvykdavo kažkas daugiau. Mums taip tylomis sėdint ir kiekvienam galvojant labiau apie Dievą nei apie save, išgyvendavome tikro bendrumo ir artumo vienas kitam jausmą. Mūsų temperamentų skirtumai, pavydas ir pyktis nors trumpam dingdavo. Tą pusvalandį (dažnai ir kurį laiką po to) būdavome labiau bendruomeniški. Kodėl? Ar tik todėl, kad būdavome aiškiau įsisąmoninę, kodėl čia esame? Taip, tai tiesa. Tačiau ne tik tai. Tas pusvalandis buvo ritualas, kuris kaip bučinys suvienydavo mus, tyliai besimeldžiančius, – tokios vienybės joks racionalus diskursas nesukurs.

Kitas pavyzdys yra apie kasdienį ritualą – Eucharistiją. Daugiau nei 25 metus esu Romos katalikų kunigas ir kasdienė Eucharistija yra viena kunygystės malonių. Per visus tuos metus kartu švęsti susiburdavo daugybė įvairių žmonių. Sakau „daugybė“, nes į Mišias ateina patys įvairiausi žmonės.

Kas kiekvieną dieną renkasi į bažnyčią švęsti Mišių? Mano patirtis liudija, kad tie žmonės nesugrupuojami pagal jokiais kategorijas. Iš pirmo žvilgsnio,

regis, tie žmonės neturi nieko bendra: vienuolės, bedarbiai, pensininkės, vienas kitas pensininkas, keli jauni žmonės, namų šeimininkės, verslininkai, sekretorės ir kiti darbingo amžiaus asmenys, ateinantys į Mišias per pietų pertrauką. Tai skirtingi žmonės, bet juos jungia bendras įprotis kasdien ateiti į bažnyčią, ir jie čia susirenka dėl tos pačios priežasties. Kokia toji priežastis? Ji gilesnė ir ne taip paprastai paaiškinama, kaip galėtume manyti. Į kasdienes Mišias bažnyčioje susirenka tie žmonės, kurie stengiasi gyvenime neprarasti pusiausvyros. Jie žino, kad be Mišių jie nustos būti, kas yra, arba įpuls į nusiminimą ir nesugebės tvarkyti savo gyvenimo.

Abejoju, ar tie žmonės pasakytų tą patį. Veikia jie sakytų ateinantys pasimelsti Dievui, pasisemti jėgų ir stiprybės, pabūti su Dievu ir gauti Jo palaiminimą arba kalbėtų apie tai, jog jie mano esant teisinga dalį dienos skirti Dievui. Tokie būtų jų paaiškinimai. Tačiau kasdien švenčiantis Eucharistiją žmogus visada turi svaresnių priežasčių. Kasdienės Mišios yra giliai mūsų sielas paliečiantis ritualas, kuris mus sustiprina. Burtis maldai kvietė pats Kristus. Eucharistija yra malda, bet ir ritualas, stiprybės šaltinis, dvasios jėgų teikiantis sambūris.

Ne mažiau svarbi yra antroji priežastis, dėl kurios žmonės kasdien ateina į Mišias: jiems nereikia, kad pamaldos būtų labai ilgos ar įmantrios. Jie nori, kad ritualas būtų suprantamas, nuspėjamas ir trumpas. Todėl dažnai yra kritikuojami tie, kurie pernelyg supaprastintai suvokia apeigas ir nemato nieko daugiau tik tuščią ritualą, mechanišką maldą ir be didesnio įsijautimo besimeldžiančius žmones. Tai labai apgaulinga – tokie kaltinimai rodo ne tik nesupratimą, bet ir negebėjimą įžvelgti ritualo esmę.

Esama ritualų, pavyzdžiui, įvesdinimas, kurie atliekami vieną kartą gyvenime, kurių perkeičianti galia pernelyg įaudrina psichiką ir įkaitina emocijas. Tačiau kasdieniai ritualai veikia kitaip. Tiesą sakant, jie veikia priešingai. Jie neskirti tam, kad sužadintų giliąsias mūsų galias ir kūrybingumą, – jie turi būti nuspėjami, atkartojantys gerai žinomus elementus, paprasti, aiškūs ir trumpi. Tą žino kiekviena bendruomenė ir šeima, kuri kasdien kartu meldžiasi, valgo ir bendrauja. Mūsų kasdienybės ritualai nepasižymi naujovėmis, jais norima palaikyti tam tikrą ritmą – ne dabartinio, bet amžinojo gyvenimo, ne emocijų, bet archetipo lygmeniu.

Kasdieniai ritualai apima įprastus mūsų susibūrimus bažnyčioje, kai meldžiamės ir dalijamės tikėjimo patyrimu, laiką, kurį pora ar šeima skiria maldai. Kai susirenkame bendruomeninei maldai, neieškokime naujovių, netrokškime patirti ypatingą jaudulį, pamatyti akinamą spindesį, nesitikėkime būsią stebuklingai išgydyti. Žodžiai, kuriuos tariame (Šventojo Rašto tekstas, psalmė, Viešpaties malda, maldyno maldos arba himnas) turi sukurti kvakerišką tylą, kurioje užsimezga ryšys tarp mūsų ir Dievo, ir mūsų visų. Jėzaus sukurtam duonos laužymo ritualui susirenkame ne tam, kad pabūtume šeimos ar bendruomenės narių susibūrime, aptartume emocijus savo išgyvenimus ir problemas, pasinaudotume bendravimo terapija ar sustiprintume nusilpusį tikėjimą, kuriam daro įtaką pasaulis. Susirenkame kartu pagarbinti Dievą, kad Jis darytų mumyse tai, ko patys nepajėgiame: suteiktų mums tikėjimą ir sukurtų bendruomenę, kuri būtų pajėgi įveikti emocijų sužadintus konfliktus ir išsigydyti savo žaizdas.

Krikščionybė gyvuoja jau du tūkstantmečius. Kaip jai pavyko išlikti? Vieša, bet svarbi paslaptis – tikėjimą palaiko ritualinis bendruomenės susibūrimas aplink Dievo Žodį ir duonos laužymas. Panašiai, kad neiširtų santuoka arba šeima, jos nariai sutaria: nustatyti laiku būsime namuose, dukart per dieną sėsime už bendro stalo, bent kartą per dieną pabūsime kartu, net jei ne itin įdomu, net jei nevyksta rimtas pokalbis, net jei pusė šeimos narių įrodinėja, jog neverta to daryti. Darykime tai – antraip šeima iširs. Kad išliktų, krikščionių, kaip ir bet kuriai kitai, šeimai reikia nustatytų, aiškių, pasikartojančių, nuspėjamų, nebūtinai įspūdingų ritualų. Be ritualinių susibūrimų neišliksime kartu – taip nutinka bet kuriai šeimai.

Laikais, kai taip sunku išlaikyti tikėjimą ir išlikti bendruomene, geriausią patarimą duoda Jėzus: rinkitės skaityti Dievo žodį ir laužyti duoną. Nebūtina net suprasti, ką veikiame, neprivalome būti protingi, lakios vaizduotės ar giliai įkvėpti. Pakanka, kad renkamės Jo vardu ir atliekame paprastus, Jo paliktus ritualus. Visa kita pažadėjo padaryti Jis pats.